

6

Is it tough
being "a friend"?

ฝาก
วิ่งเล่นง?
ฝาก
ขอเป็น
ตัวประกอบ

YASUSHI
DATE

ดาเตะ ยาสึชิ

ฝาก เบนโกะ

E LIGHT NOVEL

6

is it tough
being
"a friend?"

YASUSHI DATE

ดาเตะ ยาสึชิ

กบ เบนิโอะ

จาก

จริง

นาง?

แค่

อยาก

งอ

เป็น

ตัว

ประกอบ

ជូន

ធូកិមិមះ
ចីໂរ

“อะ...
แอบย่อง
เข้าห้อง
ตอน
กลางคืน
!?”

หน้ากาก
หมาป่า?

“ทำ
แบบ
นั้น
ไม่ได้
ค่า!”

หน้ากาก
มังกรฟ้า?

“จะ...
จะทำ
อะไรนะ!
ถอยไป
คิคุ!”

"ยะ...
ยูกิมียะ
ชีโอริ

จะ
ร้อง
เพลง
แล้ว
ค่ะ!"

มือง

“จะเริ่ม
แล้วนะ
พวกเธอ!
ตามฉันมา
ให้ดีล่ะ!”

Is it tough
being
"a friend"?

CONTENTS

บทนำ

P.10

บทที่หนึ่ง สนธิสัญญาพักรบในงานวัฒนธรรม

P.17

บทที่สอง ยินดีต้อนรับคุณเจ้าบ้าน

P.83

บทที่สาม

เหล่าตัวประหลาดที่ถูกชวนเข้าร่วมงานเทศกาล

P.155

บทที่สี่ ดอลเลกชันของสาวก

P.219

บทส่งท้าย

P.299

YASUSHI DATE

ดาเตะ ยาสึชิ

ภาพ เบนโอะ

ยากจริงเชง?

Is it tough
being "a friend"?

แค่อยาก
ขอเป็น
ตัวประกอบ

CHARACTER

โคบายาชิ อิจิโร่

เด็กหนุ่มที่ภูมิใจว่าตนคือ 'เพื่อนสนิทมือโปร'

ฮิโนโมริ ริวกะ

ตัวเอกในหมู่ตัวเอง ที่จริงเป็นหญิงแต่งชาย

ยูกิมิยะ ชิโอรุ

ไอดอลของโรงเรียน

อาโอคาซากิ เรย์

สาวดูลบดัดยอดเยี่ยม

เอลมีร่า แม็กดาร์ตนีย์

เด็กสาวผู้มีผมสีแดงงาม่ายาวน ผิดุดเลียด

ฮิโนโมริ เคียวกะ

น้องสาวแท้ๆ ของริวกะ

เท็นเรียวอิน อากิโตะ

นักเรียนย้ายโรงเรียนปริศนา มืออรัตัวเอก?

มือ

หนึ่งใน 'สามเจ้าหญิงปรกพ'

จูริ

หนึ่งใน 'สามเจ้าหญิงปรกพ'

ดิดิ

หนึ่งใน 'สามเจ้าหญิงปรกพ'

โทเท็ตสึ

หนึ่งใน 'เทพमार' ชื่อเล่นคือ 'เท็ตจัง'

ดอนดอน

หนึ่งใน 'เทพमार' ภาชนะคือเตี๋ยกะ

ดิวดี

หนึ่งใน 'เทพमार' ภาชนะเป็นปริศนา

ชิสุมะ

เด็กทารกที่มีเลือดของสาวกและแวมไพร์

โทคดสึ

หนึ่งใน 'เทพमार' ชื่อเล่นคือ 'ทคโตะ'

บทนำ

‘เรื่องราวการต่อสู้ด้วยพลังพิเศษของฮิโนโมริ ริวกะ’ ที่ผมกำลังแสดงในขณะนี้อยู่ในสภาพครึ่งๆ กลางๆ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

พอพูดแบบนี้ อาจถูกตบมุกว่า “ไม่หรอก เห็นเป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรกไม่ใช่หรอ” แต่ก็ยังรักษาหน้าตามาได้จนถึงตอนนี้

จัดการกับ ‘เทพमार’ ที่ละตัว หรือก็คือตอนคอนตอนในบทที่หนึ่งและโทเทตสึในบทที่สอง

และยังได้จัดการเรื่องราวตอนแยกของอาโอคาซากิ เรย์และเอลมिर่า แม้คาร์ตนิยซึ่งถูกแทรกเข้ามาในช่วงเว้นว่างอีกด้วย

รวมทั้งยังปรับเรื่องราวที่อาจเลอะตุ้มเปะหากจะเล่าให้เข้าที่เข้าทางที่จนมาถึงตอนนี้ในที่สุด แต่ว่า...

(พอมาถึงบทที่สาม สถานการณ์เริ่มเข้าสู่ความวุ่นวาย เรื่องราวนี้คงไม่เกี่ยวข้องกับตัวผมแล้ว กำลังกลิ้งลงไปตามทางลาดอย่างต่อเนื่อง... ไม่ต่างกับข้าวปั้นรูปสามเหลี่ยม)

หากทุกอย่างดำเนินไปอย่างเหมาะสม ต้องเข้าสู่ตอนคิวคิของ
บทที่สามทั้งอย่างนั้นแน่นอน

แต่โครงสร้างของซีรีส์กลับเกิดความคลาดเคลื่อน

แม้แต่ ‘เทพमार’ โทคตสียังหลงเหลือความใจร้อนก็ฟื้นคืนชีพ
และเข้ามาพัวพันกับเนื้อเรื่อง มิหนำซ้ำยังใช้ร่างของยุกิมิยะ ชิโอรุ หนึ่งใน
ตัวละครหลักเป็นที่ยึด

หากมาถึงแค่นี้ก็คงดี ไม่ดีสิ แต่รู้สึกว่าจะทำอะไรได้บ้าง

ถ้าอย่างนั้น ผมคิดว่า...จะเปลี่ยนบทที่สามให้เป็นตอนของ
โทคตสีย่าว่านักเรียนย้ายมาใหม่คนหนึ่งทำให้ต้องหยุดชะงักลงชั่วคราว
ตัวตนของคิวคิก็เริ่มโดดเด่นขึ้นจากตัวละครใหม่นั้น

(นึกไม่ถึงว่าลอสต์บอสจะแห่เข้ามาจนถึงสองตอน...
ถ้าจะให้ยกตัวอย่างคือขณะกำลังแข่งกับบาร์เซโลน่า ต้องเป็นคู่ต่อสู้กับ
เรอัลมาดริดด้วย ความรู้สึกคงประมาณนั้นมั้ง)

หัวข้อที่ซีเรียสคือเรื่อง ‘เทพमार’ โทคตสีย่หรือก็คือทโคโคได้
กลับตัวกลับใจอย่างสิ้นเชิง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นจอมเหนือแบบสุดๆ...

และเรื่องเท็นเรียอิน อากิโตะ นักเรียนย้ายมาใหม่ลึกลับที่เคย
คิดว่าเป็น ‘ตัวเอก’ ของอีกเรื่องหนึ่งคือภาชนะของ ‘เทพमार’ คิวคิ...

นอกจากนั้นยังมีเรื่องโฉมหน้าแท้จริงของเซบาสเตียน พ่อบ้าน
ของคุณยุกิมิยะก็คือลูนิเอ สาวกระด้างแม่ทัพที่ทโคโคไว้วางใจ และเรื่อง
ที่เขาแอบติดต่อกับคิวคิลับๆ ซึ่งชวนให้สงสัยก็ถูกเปิดเผย...

ยิ่งไปกว่านั้นคือเรื่องที่ผม โคบายาชิ อิจิโร่ ซึ่งเป็นแค่ ‘ตัวละคร
เพื่อนสนิทของตัวเอก’ ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเบื้องหลังเรื่องราวที่ว่า

ทั้งหมด...

นอกจากตอนคิวคิกกับตอนโทคตสึจะผสมรวมกันแล้ว ยังมีแม้แต่เรื่องราวตอนแยกของยูกิมิยะ ชิโอรูรวมอยู่ด้วย แต่จุดที่กลุ่มใจมากที่สุดคงเป็น ‘เรื่องราวของผม’ ที่จะหยิบยกมาพูดตอนท้ายสุด

(แค่สะสางพล็อตเรื่องจนถึงตอนที่แล้วก็ปวดหัวขึ้นมาตบๆ แล้ว... สมมุติว่าผมเป็นผู้ชมละก็ คงเลิกดูตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไป แล้วเปลี่ยนไปดูเรื่องเกี่ยวกับ ‘ชีวิตประจำวันที่ผ่อนคลาย’ ที่ช่วยให้เพลิดเพลินได้ง่ายกว่านี้)

ผมเดินไปตามทางที่มุ่งหน้ามายังสถานีรถไฟฟาลางแห่งนมองฟ้าอย่างห่อเหี่ยว

บนทางเท้าไร้ผู้สัญจรไปมานอกจากตัวผม ถึงจะหันมองทางอื่นก็ไม่ต้องกังวลว่าจะเดินชนกับใครเข้า มันก็แน่นอนอยู่แล้ว เพราะเวลาในขณะนี้คือก่อนสิบโมงเช้า...เลยเวลาไปโรงเรียนหรือทำงานมานานแล้ว

คาบเรียนที่สองคงจะเริ่มขึ้นในไม่ช้า ทุกคนตั้งใจเรียนกันให้ดีนะ (จริงสิ เหลืออีกหนึ่งสัปดาห์จะถึงงานวันวัฒนธรรมแล้ว ห้องเราจะจัดเป็นเมดคาเฟ่เนาะ...ไม่มีอารมณ์ทุ่มเทให้กับกิจกรรมโรงเรียนเลยสักนิด)

ตอนกำลังคิดเรื่องนั้น จู่ๆ อีเมลก็ถูกส่งเข้ามาในมือถือ พอหยิบมาเช็กดู มาจากริวกะตัวเอกของพวกเรานั่นเอง

‘ถึงอิจิโร่ พวกเราไปบ้านชิโอรูมา แต่น่าเสียดายที่ไม่เจอหน้ากัน เพราะเจ้าตัวเป็นคนปฏิเสธเอง’

เมื่อคืนพวกริวกะตัวละครหลักต่อสู้กับทคโคโตะที่สุสาน

ต้นเรื่องคือซิมะกับไซอิริสองแม่ทัพใหญ่แห่ง ‘แปดเซียนปรภพ’ ลูกน้องคิวคิเข้ามาเล่นงานคุณยุกิมิยะ พวกวิระกะที่รีบรุดมามองว่าทคโคะเป็นศัตรู จึงลงมือจูโจมทันที

แม้แต่ ‘สามเจ้าหญิงปรภพ’ อย่างมิง จูริ คิชิ ผู้อาศัยอยู่บ้านผม ก็แหกกันเข้ามาปกป้องทคโคะ สุสานจึงกลายเป็นสถานที่ต่อสู้ของคนสามกลุ่มจนสับสนวุ่นวายกันไปหมด

(ทั้งที่พวกวิระกะกับสามเจ้าหญิงอุตส่าห์เริ่มสนทนกันแท้ๆ... แต่ก็มิแอบคุยกับคุณเอลมีอย่างลับๆ ถึงเรื่องราวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังไปแล้วด้วยสิ...)

พวกวิระกะรู้ว่าคุณยุกิมิยะคือภานะของ ‘เทพมาร’ โทคตสึ จึงตกใจมากปนกับความเป็นห่วงซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา

เพราะฉะนั้นพวกเขาก็ตัดสินใจไปหายุกิมิยะที่คฤหาสน์เป็นอย่างแรกในตอนเช้า

เหมือนกับผมในตอนนี่ที่เลื่อนการไปโรงเรียนออกไปก่อน

‘พวกเราพยายามที่จะขอพบให้ได้...แต่ไซอิริส่งอีเมลเข้ามาในตอนนั้น เธอรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง และบอกว่าเรื่องโทคตสึให้ปล่อยเป็นหน้าที่ของเธอ เพราะดูเหมือนเธอไม่คิดจะเคลื่อนไหวทันที ตั้งใจจะพูดคุยกันก่อน ว่าเอาไฉนแบบนี้’

การรับมือของคุณยุกิมิยะตรงตามที่ทางนี้คาดการณ์ไว้

คุณยุกิมิยะจะไม่ให้ ‘เทพมารจอมเหนือ’ ตนนั้นออกมายืนอยู่หน้าเวทีของเรื่องราวเท่าที่จะทำได้ จนกว่าเธอจะ ‘กำราบ’ ทคโคะ... หรือก็คือให้อยู่ใต้การควบคุมให้ได้เสียก่อน....

เมื่อคืนนี้ผมย้ำแนวทางที่ว่านั้นกับคุณยุกิยะอย่างหนักแน่น
สำหรับทศโคะ ยังสามารถปรับเปลี่ยนให้ออกโรงได้อย่าง
เหมาะสมแน่นอน แต่คิวคิกับอากิโตะคงไม่คำนึงถึงความสะดวกของ
ทางนี้หรอก

ถ้าเช่นนั้นในเวลาแบบนี้จึงตัดสินใจว่า...คงต้องให้พวกริวกะ
เตรียมตัวให้พร้อมเพื่อรับมือกับคิวคิ

‘รายละเอียดไว้เจอกันที่โรงเรียนแล้วค่อยคุยกันนะ อิจิโร่
ไม่เป็นไรใช่ไหม? หายปวดท้องแล้วหรือยัง? หมูนี้อิจิโร่ต้องเสียบ๊อย
เนอะ’

ผมส่งอีเมลตอบกลับไปว่า ‘ฉันหายดีแล้ว กำลังจะไปโรงเรียน
เหมือนกัน’ และเก็บมือถือ

แน่นอนที่บอกว่าปวดท้องเป็นเรื่องโกหก เนื่องจากผมรับปาก
ว่าจะไปหาอากิโตะเมื่อเช้า จึงปฏิเสธไม่ไปโรงเรียนด้วยกันกับพวกริวกะ
ใช่แล้ว ผมเพิ่งไปกองบัญชาการหลักของศัตรูมาเมื่อครู่นี้ด้วย
ตัวคนเดียว

เพื่อถกปัญหาเกี่ยวกับอากิโตะหรือก็คือคิวคิเกี่ยวกับ ‘การมองภาพ
กว้างๆ สำหรับเรื่องราวครั้งนี้’

ไม่ใช่สิ่งที่ตัวละครเพื่อนสนิทอย่างผมควรทำ แต่เมื่อถูกเรียก
ออกไป คงช่วยไม่ได้ เพราะผมก็รับผิดชอบบทบาท ‘นักวางแผนเรื่องราว’
ด้วย

(สุดท้ายก็จบลงโดยที่ยังตกลงกันไม่ได้... แต่ไม่เสีย ยังพลาด
โอกาสถามเรื่องสัตว์ประหลาดที่คล้ายสาวกรวมร่างกันด้วยสินะ...)

สัตว์ประหลาดลึกลับที่ปรากฏตัวสองครั้งและถูกกำจัดทุกครั้ง
ผมคิดว่ามันต้องเป็นหุ่นเชิดของคิวกิแน่ แต่ขณะนี้ยังไม่มีหลักฐานยืนยัน
แน่ชัด

(แต่ถ้าสมมติว่าเป็นพลังของศัตรูตัวใหม่ที่ไม่เกี่ยวกับคิวกิ
จะทำอย่างไรดี...คงต้องยกมือยอมแพ้ แล้วข้าวป็นรูปสามเหลี่ยมชื่อว่า
เรื่องราวครั้งนี้คงกำลังกลิ้งหลุนๆ ลงสู่เวจี)

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมแหงนหน้ามองฟ้าอีกครั้ง
และนึกถึงบทสนทนากับ ‘เทพमार’ คิวกิเมื่อครู...

บทที่หนึ่ง

สนธิสัญญาพักรบในงานวัฒนธรรม

1

จนถึงเมื่อประมาณสิบนาทีก่อน
ผมอยู่ชั้นบนสุดของแมนชั่นหรูที่เป็นบ้านของเท็นเรียวอิน
อากิโตะและกองบัญชาการลับของคิวคิ

ที่นั่นคือห้องขนาดใหญ่คล้ายห้องประธานบริษัท ติดกระจกตรง
ด้านหน้าเอาไว้ทั้งหมด เนื่องจากอยู่ชั้นสิบห้า ทิวทัศน์จึงดูงดงามมาก
หากก้มมองลงไปด้านล่าง ตัวคนคงเล็กมากไม่ต่างกับเศษขยะ

“สวัสดี เจ้าหนูโคบายาชิ ไม่ได้เจอกันนานเลยตั้งแต่คุยโทรศัพท์
กันครั้งนั้นสินะ เมื่อคืนสนุกมากไหมเอ่ย? ฉันเป็นคนลองเช็ดให้อิโนโมริ
ริวกะกับทโคโตะมาพบหน้ากันครั้งแรกนะ”

อากิโตะพูดแบบนั้นกับผมขณะนั่งอยู่บนโต๊ะ แต่นั่นไม่ใช่เสียง
ของเขา

ผู้พูดคือ ‘เทพमार’ ที่สถิตอยู่ในตัวเขา...คิวกิ ตัวการใหญ่ที่เชิญ

ผมมา

“จะสนุกได้อย่างไรละ ดันทำอะไรไม่เข้าเรื่อง...ฉันก็มีแผนของ
ฉันเองนะ”

ผมตอบอย่างหงุดหงิดก่อนจิบกาแฟที่ถูกยกมาเสิร์ฟ

อรรยพอใช้ต่างจากที่คิด เด็กสาวผิวดำท่าที่แข็งแกร่งที่เพิ่งออกไปเมื่อครูเป็นคนขงให้ ฝีมือดีไม่ใช่เล่น

ยายนั่นคือแม่ทัพเถื่อนซิมะ สาวกชนิดเสื้อสีดำ มือก็ตาร์
ในวงดนตรีของอากิโตะ นึกแล้ว หล่อนก็เป็นผู้อาศัยในชั้นนี้อย่างที่คิด

“ฮะๆๆ ใช้แผนของผมด้วยสิ สักนิตก็ยังมี มาช่วยให้เรื่องราวนี้
ครึกครื้นด้วยกันเถอะ”

ตัวอากิโตะกำลังก้มหน้าอย่างไร้ความรู้สึกตรงข้ามกับคิวกิที่
พูดจ้อ เมื่อดูให้ดี เขากำลังอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลิน ทั้งที่เป็นภาชนะ
ของ ‘เทพमार’ กลับไม่มีอารมณ์อยากทำอะไรเลย

คิวกิไม่สนใจเจ้าบ้านพลางพูดเสียงแหลมสูงต่อไม่ต่างจากเด็ก

“เท่านี้ความสัมพันธ์ของพวกฮิโนโมริกับสามเจ้าหญิงก็กลับมา
เป็นศัตรูกันอย่างเป็นทางการแล้ว ถ้าถูกกำจัดสักคนที่สุสานก็คงดี
อยู่หรอก”

“แปลว่าการแทรกแซงสามเจ้าหญิงก็เป็นไปตามที่คำนวณไว้
สินะ? คิดบั่นทอนกำลังรบของพวกเราใช่ไหม?”

“ใช่ แต่ก็นะ เอาเฉพาะแผนที่ทำให้แตกคอสำเร็จก็พอแล้ว
เพราะผู้นำเสนอไม่ใช่ผม แต่เป็นลูนิเอนะ”

หน้อย เซบาสเตียน เป็นความคิดของแกจริงด้วย ทั้งที่เป็นลูกน้องของทคโคะ ทั้งที่เป็นพ่อบ้านของคุณยุกิมียะ กลับเป็นกบฏกับเจ้านายตัวเองแบบสุดโต่ง

แต่สำหรับความไม่ลงรอยกันของพวกวิวะกับสามเจ้าหญิง คุณเอลมีราคงช่วยไกลเกลี่ยให้ได้อย่างแน่นอน ไม่มีหน้าที่ต้องจงใจบอกเรื่องนั้นกับศัตรู

“เฮ้ย คิวคิ ที่แกรู้ว่าทคโคะฟื้นคืนชีพก็เป็นชาวที่ลูนีเอแอบส่งมาให้ใช่ไหม?”

“คงใช่มั้ง คราวก่อนเคยเห็นลูนีเอกำลังขับร่อยู่นหนึ่ง หลังจากนั้นก็ให้ไซธูรอกตามหาตลอด เพราะลูนีเอเป็นตัวแทนของทคโคะมาตั้งแต่ในอดีต พอทคโคะฟื้นคืนชีพ ก็ไปทาบตามขอเป็นพันธมิตรด้วยเพื่อไว้เป็นคู่ปรับกับ ‘พันธมิตรเท็ตจัง & ตอนจัง’ ของพวกแกนะ”

หมายความว่าพ่อบ้านแมงมุมโอนิกุโมะคนนั้นตอบตกลงอย่างนั้นหรือ?

ทั้งที่คุณยุกิมียะกับทคโคะอุตส่าห์สร้างความสัมพันธ์อันดีได้... ทั้งที่กำลังเริ่มสงบนิ่งแลกเปลี่ยนกัน...จะผิดพลาดเพราะใจร้อนก็ควรมิชอบเขตบ้างนะเฮ้ย

“คาดไม่ถึงจริงๆ แต่ลูนีเอยอมรับแผนการของผมอย่างง่ายดายขนาดชวนให้รู้สึกผิดหวังเลย เราตกลงกันว่าแบ่งโลกใบนี้ให้ทคโคะครึ่งหนึ่งในรุ่งอรุณที่ทำลายล้างโลกมนุษย์ได้นะ”

คำเชิญชวนนั้นจากลาสต์บอสเป็นจริงที่บอกว่าจะถูกหักหลังอย่างไม่ต้องสงสัย... แต่ครั้งหนึ่งในอดีตผมเคยรับข้อเสนอแบบเดียวกัน

ในเกม พอเลือกกดคำว่า ‘ตกลง’ ก็เจอกับเรื่องยากลำบากเข้าเต็มเปา

“ช่างเถอะ ความจริงแล้ว ถึงไม่เข้าร่วมเป็นพันธมิตร ผมก็มั่นใจว่าจะเอาชนะได้ ทว่าเพียงแต่หากลุนเอยยอมเป็นพรรคพวกด้วย จะเกิดความสะดวกสบายได้หลายอย่างนะ”

“อะไรที่ว่าสะดวกสบายนะ”

“มาบอก”

“ไม่น่ารักเลยนะ อย่าคิดว่าคนอย่างแกจะมีแผนลับนะเพีย”

ผมหงุดหงิดเล็กน้อยกับ ‘เทพमारโซตะ’ ที่เข้าถึงได้ยาก

ผมคงไม่ถูกชะตากับเจ้าหมอน้อยอย่างแน่นอน สำหรับ ‘ลำดับคนที่อยากชกหน้าหากมีโอกาส’ เจ้าเด็กเวรนี้ติดอันดับที่สองอยู่ในขณะนี้ และอันดับหนึ่งคือคุณคุโรกามาะ

อากิโตะกำลังอ่านหนังสืออย่างจดจ่อเจี๊ยบๆ เช่นเคยโดยไม่สนใจพวกผม

ทำตัวสมกับนายดี แต่ช่วยสนใจพวกเราหน่อยได้ไหม เพราะกำลังพูดคุยเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสตอรี่อยู่นะ

“โหดร้ายจังเจ้าหนูโคบายาชิ แต่คิดว่าผมต้องเป็นลาสต์บอสที่เกินความคาดหวังอย่างแน่นอนนะ? ‘เทพमार’ ที่ช่วยให้เรื่องราวนี้สนุกสุดเหวี่ยงอย่างถึงที่สุดมีแค่ผมเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

“ถ้าอย่างนั้นแถนะ ตั้งใจที่จะถูกกำจัดเป็นรายสุดท้ายหรืออย่างไร เพราะลาสต์บอสมีอยู่เพื่อพ่ายแพ้ให้กับตัวเอกนะ”

“ก็ไม่รู้เหมือนกันสิน่า ตอนจบอันน่าเศร้าที่ตัวเอกพ่ายแพ้ก็ตีเหมือนกันไม่ใช่หรือ? แน่نونว่าตัวเอกที่ผมพูดถึง...คือนายนะนะ”

เสียงพูดของคิวคิแฝงอารมณ์ยั่วเย้าเล็กน้อย

....ก่อนหน้านี้นั้นหมอนี่เคยมาพูดเพื่อเจอกับผมว่า ‘การรับบทตัวประกอบทั้งอย่างนี้คงยากสำหรับนาย’ ‘แย่งชิงตำแหน่งตัวเอกจากฮิโนโมริ ริวกะมาได้แล้ว’

เขากำลังตีความโลกแห่งนั้นในฐานะ ‘เรื่องราว’ แบบเดียวกันกับผม และดูเหมือนว่ากำลังออกแบบเรื่องราวที่มีลักษณะเฉพาะตัวตามอำเภอใจ

นี่เป็นโอกาสอันดี ที่คราวนี้จะพูดออกไปให้ชัดเจน

“ตัวเอกของเรื่องราวนี้คือฮิโนโมริ ริวกะนะ ฉันไม่คิดจะยืนอยู่หน้าเวทีโดยเด็ดขาด”

“นี่ เจ้าหนูโคบายาชิ นายคิดว่าจะเป็ ‘ตัวละครเพื่อนสนิท’ ทั้งอย่างนี้ได้จริงหรือ? นายจะคิดอย่างไรก็ช่าง แต่นายก็คือตัวเอกของเรื่องราวการต่อสู้นี้ เหมาะสมยิ่งกว่าฮิโนโมริ ริวกะเป็นไหนๆ”

“แ่แค่คิดอย่างนั้นเพราะกำลังมองดูอยู่หลังเวที หากดูเฉพาะเนื้อหาหลัก ตัวเอกคือริวกะอย่างแน่นอน...”

“ร่างกายนั้นมี ‘เทพมาร’ สถิตอยู่ถึงสองตน แ่มอาศัยอยู่ร่วมกับ ‘สามเจ้าหญิงปรภพ’ ทำยี่ที่ส่สุดยังเป็นปีะปาของเด็กทารกที่เก็บงำพรสวรรค์เหนือกว่าระดับแม่ทัพ... แม้จะดูจากในเนื้อหาหลัก นายนะเป็นคนที่อยู่ตรงจุดศูนย์กลางของเรื่องราวอย่างแท้จริงไม่ใช่หรือ”

“จะพูดเรื่องที่คนกำลังกังวลใจอยู่ทำไมเล่า! หัดพูดถนอมน้ำใจให้มากกว่านี้น้อย!”

ผมผลอดตวาดขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว ทำ ‘เทพมารโซตะ’ หัวเราะ

คิกคัก

“ผมนะนะ อยากให้เรื่องราวนี้ชื่อว่า ‘การต่อสู้ของโคบายาชิ อิจิโร่กับเท็นเรียวอิน อากิโตะ’ เลยละ”

“หะ...หา?”

“ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรืออย่างไร? เพราะตัวละครสุดแกร่งของเรื่องนี้คือเจ้าหนูโคบายาชิกับอากิโตะอย่างเห็นได้ชัด ต่างฝ่ายต่างใช้ ‘เทพมาร’ ได้อย่างคล่องแคล่ว การต่อสู้ครั้งใหญ่โดยให้สัตว์ประหลาดปฏิบัติตามคำสั่ง...น่าจะสนุกสุดเหวี่ยงไม่ใช่หรือ?”

“แล้วริวกะจะอย่างไร?”

“ยายนั่นไม่คู่ควร ก็เพราะเป็นเด็กผู้หญิงนี่นา บอกตามตรงไม่มีคุณสมบัติของตัวเองเลย”

เสี่ยววินาทีที่ได้ยินคำพูดสั้นๆ นั้น ความรู้สึกคล้ายเลือดทั่วร่างเดือดพล่านตาโหมเข้าใส่

“หนทางที่จะใช้เธอ อย่างมากเป็นได้แค่ของสมนาคุณในการต่อสู้ของนายกับอากิโตะ...”

โครม!

ก่อนคิดจะพูดจบ ผมทุบโต๊ะที่อยู่ตรงหน้าจนพังด้วยกำปั้น ในที่สุดอากิโตะก็ยอมเงยหน้า ก่อนจ้องมองมาทางนี้เสียบๆ ผมจ้องเขากลบพร้อมกับ ‘เทพมาร’ ที่อยู่ข้างในก่อนพูดโพล่งด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวปนจิตสังหาร

“อย่าทำลำพองใจไปหน่อยเลย ไอ้ลูกกะจอกชั้นต่ำ”

เสียงที่ไม่คิดว่าเป็นของตัวเองนั่น สะกิดให้ผมได้สติขึ้นมาใน

ทันที

...แน่แล้ว การที่ริวกะถูกพูดจาว່าร้าย ทำผมเพลอะเปิดอารมณ์
ทั้งที่เป็นตัวละครเพื่อนสนิท กลับปลดปล่อยจิตสังหารออกมา โพล่ง
คำพูดมาแต่สุดๆ ออกมาจนได้

“น่าตกใจจริงๆ นั่นคือตัวจริงของนายเรอะ โคบายาชิ”

“ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือเรื่องทุบโต๊ะจนแหลกด้วยมือเปล่า นั่นทำ
จากหินอ่อนเลยนะ?”

อากิโตะกับความคิดที่หลุดเสียงขึ้นชมออกมา ทำผมตื่นตระหนก
กับความเป็นจริง พร้อมส่ายศีรษะโบกสองมือไปอย่างรวดเร็ว ก่อน
แลบลิ้นพลาบยืมแก้เงิน

“กะ...โกหกหรือหรือน่า! แค่งลองพูดดูเอง! ปัดโธ่เอ๊ย อากิโตะ
คิดว่าฉันอาจจริงอย่างนั้นหรือ?”

“จะโกหกหรืออะไรก็ช่าง ความจริงก็เห็นๆ อยู่ว่าแหลกเป็น
ผุยผงไม่ใช่เรอะ โต๊ะที่ราคาแปดแสนนะ”

“ขอร้องละ! ช่วยคิดว่าเป็นโฟมเถอะน่า! ค่าชดใช้จะผ่อนจ่าย
ให้เป็นเวลาสิบปี!”

“ไม่ถึงกับจะต้องชดใช้หรอก นั่นเป็นของไร้ค่าสำหรับฉัน ยิ่งไป
กว่านั้น ทำทางเมื่อครูคือธาตุแท้ของนาย...”

“โธ่ โทษที ถึงเวลาอธิษฐานแล้ว! หน้าอกเบ้มเบ้ม! หน้าอก
เบ้มเบ้ม!”

ผมเริ่มเต้นรำถวายเทพหน้าอกเพื่อเลี้ยงไม่ให้อากิโตะถามเข้าชี้
อากิโตะกอดหัวว่าคิ้ว พอเห็นผมที่เต้นรำต่อเนื่องแบบไม่วอกแว่ก

คิวคิกี่ส่งเสียงเอือมระอาออกมาจากภายในตัวเขาเช่นกัน

“ถึงมากลบบเกลื่อนเอาปานนี้ คงใช้ไม่ได้ผลหรอก... ว่าแต่สิ่งนั้น จะใช้กลบบเกลื่อนได้จริงหรือ?”

“หนวกหูน่า! เมื่อกี้ถือว่าไม่ได้เกิดขึ้นแล้วกัน! ที่ฉันทุบโต๊ะจน พังได้เพราะเทพหน้าอกคอยคุ้มครองต่างหาก!”

“อะไรจะคุ้มครองก็ช่าง เรื่องทุบหินอ่อนจนแตกได้ก็ไม่เปลี่ยน ไปนี่นา”

“อีก...หน้าอกเบ้มเบ้ม!”

“พอได้แล้วน่า เข้าใจแล้ว”

คิวคิกี่แสดงท่าทีว่าทนฟังต่อไปไม่ไหวก่อนดึงกลับเข้าบทสนทนา
อีกครั้ง

ดูเหมือนจะกลบบเกลื่อนสำเร็จ แบบนี้ถ้ายอมเข้าใจเรื่องที่ผม ไร่ ‘คุณสมบัติของตัวเอง’ บ้าง คงจะดีอยู่หรอก...

“เออละ เจ้าหนูโคบายาชิ ได้เวลาเข้าประเด็นสำคัญของวันนี้ กันแล้ว แน่่อนว่าการคุยกับนายก็เป็นเป้าหมายด้วย แต่เหตุผลอันดับ แรกเพราะอยาก ‘ยื่นข้อเสนออย่างหนึ่ง’ ”

“ข้อเสนอ?”

คืออะไร แจ้งวันเวลาต่อสู้อย่างเป็นทางการ? ต้องการให้วางมือ จากทคโคะ? หรือว่าแจกคำหวานว่าจะแบ่งหนึ่งในสามของโลกใบนี้ ให้เราหรือ?

ไม่ว่าจะอะไรก็ช่าง ผมไม่คิดจะตอบรับข้อเสนอของหมอฉันแน่ คนที่พูดจาดูหมิ่นริวกะพรรคนี้

“อาจจะทันทันไปหน่อย แต่ช่วยพักรบประมาณหนึ่งสัปดาห์
ได้ไหม?”

“...เอ๊ะ?”

ผมตกตะลึงจนอ้าปากค้างกับข้อเสนออันละมุนละม่อมอย่าง
คาดไม่ถึงนั้น

พัດลมนขนาดใหญ่บนเพดานกำลังหมุนเชื่องช้าอย่างต่อเนื่อง
เหมือนเดิม เป็นข้อเสนอที่ไม่เข้าใจความหมายแบบเดียวกับวัตถุนั้น

“พักรบ หนึ่งสัปดาห์?”

“ใช่ ถ้าบอกว่าอาทิโตะอยากทำแบบนั้น นายคงไม่ฟังสิท่า เอา
เถอะ บางครั้งก็ควรรับฟังคำขอร้องของหุ่นกระบอกผู้ซื่อสัตย์บ้างเนอะ”

“ก็ไม่มีปัญหาละ แต่มีความหมายอะไรซ่อนอยู่รึเปล่า”

ตอนตั้งใจถามเจตนาที่แท้จริง คิวคิกก็ส่งเสียง “ฮ้าววว” ขึ้นมา
ทันที

“เริ่มวงนอนอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนละ”

“เฮ้ย รอเดี๋ยวเซ! อธิบายให้เข้าใจก่อนแล้วค่อยไป! ฉันเป็นแขก
นะเฮ้ย!”

“นายก็รู้ใช่ไหมว่า ‘เทพमार’ จะนอนหลับอยู่ในตัวเจ้าบ้าน
มากกว่าครึ่งหนึ่งของแต่ละวัน”

จริงด้วยสิ รู้สึกเหมือนมีเซตติงแบบนั้นอยู่

ที่โทเทตสึกับคอนตอนไม่ตื่นขึ้นมาในสถานการณ์นี้ เพราะบางที
คงกำลังนอนหลับอยู่ ถึงไม่ใช่แบบนั้น เจ้าพวกนั้นคงเล่นเกมต่อสู้อยู่
สองคนจนถึงรุ่งสาง

“เพราะฉะนั้นรบกวนด้วย ช่วยไปคิดเรื่องเปลี่ยนตัวเอกที ถ้าอย่างนั้นไว้เจอกันใหม่ เจ้าหนูโคบายาชิ...”

หลังบอกให้รู้อยู่ฝ่ายเดียว คิวคิกก็เข้าสู่วังคันิทราทันที
ถึงร้องเรียก ถึงเขย่าไหล่ ถึงใช้นิ้วตีตหน้าผาก ถึงบิ๊บคอกากิโตะ
อย่างไร ก็ไม่มีเสียงตอบกลับอย่างสิ้นเชิง

“โคบายาชิ หรือจะต้องให้นายชดใช้ค่าโตะดึนะ”

“...อย่าถือสาฉันเลยนะ เพื่อเห็นแก่มิตรภาพที่เป็นภาชนะ
ของ ‘เทพमार’ เหมือนกัน”

เมื่อพูดจบ ผมก็โกยอ้าวจากแมนชั่นอากิโตะคล้ายแผ่นหนี
ไปจาก ‘แมนชั่นปรภพ’ ซึ่งมีสาวกอาศัยอยู่ประมาณหนึ่งร้อย
ห้าสิบตัว

2

.....เรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบที่ว่านั่นคือทั้งหมดของฉากหนึ่งกับ
‘เทพमार’ คิวคิก

ผมไม่รู้ว่าจะทำไมหมอนันถึงมาหยังเสียงขอพักรบช่วงหนึ่งสัปดาห์
แบบครึ่งๆ กลางๆ อย่างไรก็ตาม พอคิดว่า ‘คิวคิกจะไม่เคลื่อนไหวช่วง
นั้น’ ก็จริงที่รู้สึกว่าจะช่วยได้เยอะ

(เพราะทางนี้เองก็อยากได้เวลาสักนิดเพื่อคิดหาวิธีรับมือหลัง
จากนี้)

ตอนนี้ต้องให้คุณเอลมีราร่วมมือคอยติดตามช่วยเหลือพวก

ริวกะเกี่ยวกับ ‘เรื่องของทศโคะ’ และ ‘เรื่องของสามเจ้าหญิง’

ส่วนอีกด้านต้องตามหาลูนิเอให้พบ แล้วชักใช้ให้กระจ่างถึง เหตุผลที่ติดต่อกับคิวคิตามใจชอบ...ตอนกำลังครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นเอง

ผมก็รับรู้ได้ถึงเงาของใครบางคนพุ่งเข้ามาจากด้านหลังอย่างแรง แบบไม่คาดคิด

“!”

เสียงแหวกอากาศดังเข้าหูทันทีที่หันหลังกลับ ผู้จู่โจมประเคน ลูกถีบใส่

(อากิโตะ!?)

ผมซึ่งล่วงรู้โฉมหน้าแท้จริงของอีกฝ่ายถูกหนึ่งการจู่โจมนั้น ชัดเข้าที่ก้น ความเจ็บปวดเกินบรรยายแล่นผ่านตรงบันท้าย ก่อนหัวทิ่มไปข้างหน้าอย่างแรงจากการกระแทก

“อ้ากกกกก!”

ผมส่งเสียงร้องขณะตัวหมุนตัวไปข้างหน้า กระเด็นกระดอนกับพื้นดิน ก่อนกระแทกเข้ากับเสาไฟฟ้า แล้วกลิ้งหลุนๆ เข้าไปในร้านสะดวกซื้อที่อยู่ด้านข้างทั้งอย่างนั้น

หลายวินาทีผ่านไปหลังจากนั้น ผมก็ซื้อกาแฟสองกระป๋อง เดินออกมาจากร้านเหมือนปกติ

“เอ่อ ไปเสร็จไม่ต้องครับ... ทำบ้าอะไรนะ อากิโตะ! ให้ฉันซื้อของโดยเปล่าประโยชน์ได้อย่างไรเนี่ย!”

ผมเอ็ดตะโรเสียงเดียว อากิโตะจึงทำสีหน้ายุ่งยากอย่างชัดเจน

อุตุส่าห์ยีนรอรอย่างสงบเสงี่ยมก็พอจะยอมรับได้อยู่หรอก แต่หมุนตัวเตะ
ใส่กะทันหันใครจะไปยอมรับได้ละ

“ขอบแสดงปฏิกริยาโต้ตอบเกินจริงอีกแล้ว... ฉันไม่ได้เตะแรง
ขนาดนั้นสักหน่อย ไซ้ไหม”

“โกหกเห็นๆ! นึกว่ารูทวารจะแตกกระจุยแล้วซะอีก! แบบนี้
ถือว่าเรื่องโตะเจ้ากันไปแล้วกัน!”

ผมตั้งท่าเอาตัวรอดจากหนีสันอีกครั้ง อากิโตะจึงตอบกลับ
คล้ายทนไม่ได้ว่า “บอกแล้วไซ้ไหมว่าเรื่องนั้นช่างมันเถอะ”

เมื่อมองดูให้ดี ก็เห็นเขาถือกระเป๋านักเรียนอยู่ เครื่องแบบ
นักเรียนเป็นของมัธยมปลายเอกชนฮาคุโบโรงเรียนเก่าเช่นเคย ชุดสีขาว
สะอาดแบบนี้ คงกินอยู่ดังแกงกะหรี่ให้อร่อยไม่ได้อย่างที่คิด

“โคบายาชิ ทำไมถึงไม่หลบ? นายสัมผัสถึงกลิ่นอายของฉัน
ได้อย่างชัดเจน... ไม่ว่าอย่างไรก็น่าจะรับมือได้แน่”

มันก็จริง แต่นั่นคือวิธีรับมือที่ดีที่สุดของผมแล้ว

เป็นแค่ตัวละครเพื่อนสนิท การคิดหลบหลีกหรือป้องกันคง
น่ารังเกียจ ทำได้เพียงรับการจูโจม แต่ก็ไม่อยากบาดเจ็บเหมือนกัน

เพราะฉะนั้นจึงสกัดด้วยส่วนที่เชื่อมั่นว่าเสียหายน้อยที่สุด แล้ว
แจกแม่กระแทงมุกตลก เปลี่ยนสถานการณ์ให้เป็นรอยยิ้ม

นี่คือผู้ชายชื่อว่าโคบายาชิ อิจิโร่...จำไว้ให้ดี เท็นเรียวอิน
อากิโตะ แล้วก็หัวเราะหน่อยสิ ผมยังรับได้ เพราะฉะนั้นนายก็ต้องรับได้
ส่งเสียงหัวเราะหน่อย

“ยังมีธุระอะไรอีกเระอะ อากิโตะ บอกไว้ก่อน ฉันไม่คิดยุ่งเกี่ยว

กับนายแล้ว เพราะตราใบไต่ที่เป็นภาษาของคิวกิ นายคือคนสำคัญของ
เรื่องราวนี้”

ผมโยนกกาแพกระปองไปให้อากิโตะแล้วออกเดินไปทั้งอย่างนั้น
เขาเดินตามมาข้างๆ อย่างน่ารำคาญ ทั้งที่ที่ผ่านมาผมเป็นฝ่าย
ตามติดหมอนั่นแท้ๆ... สถานภาพพลิกผันอย่างสิ้นเชิง

“เฮ้ย อย่าเดินตามมาเซ่”

“กำลังจะไปโรงเรียนใช่ไหม? ฉันก็เหมือนกัน เราเรียนโรงเรียน
เดียวกัน อยู่ห้องเดียวกัน เดินไปด้วยกันก็ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน”

“ฉันเป็นตัวละครเพื่อนสนิทนะเพีย? จะให้ไปโรงเรียนอย่าง
สนิทสนมกับส่วนหนึ่งของลาสต์บอสได้อย่างไร เมื่อก็ก็บอกไปแล้วนี่ว่า
ฉันไม่คิดจะยืนอยู่หน้าเวที”

“ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้คิวกิกำลังนอนหลับอยู่ในตัวฉัน คนที่
อยู่ตรงนี้เป็นแค่นักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายโอเมย์สองคน... ถ้าจะให้
มองในมุมแบบนายก็คือ คนที่อยู่ ‘หลังเวทีของเรื่องราวนี้’ ”

รู้สึกเหมือนพยายามหาคำชี้แจง แต่ฟังแล้วอึดอัด ข้างมันเถอะ
ผมก็มีเรื่องอยากถามหมอนี่เหมือนกัน ถ้าบอกว่าตอนนี้อยู่หลัง
เวที จะขอประยุกต์ใช้ด้วยการสัมภาษณ์แบบไม่นำมาเปิดเผย

“อากิโตะ นาย... ‘การาบ’ คิวกิได้แล้วใช่ไหม?”

นั่นเป็นสิ่งที่ค้างคาใจ

หมอนี่ควบคุม ‘เทพमार’ ไว้ได้อาณัติได้ต่างกับคุณยุกิมิยะ

โดยพื้นฐานแล้ว ‘เทพमार’ จะมีอำนาจเป็นผู้นำทั้งร่างกายและ
จิตใจของมนุษย์ที่กลายเป็นภาษา เมื่อ ‘เทพमार’ ปรากฏให้เห็นอย่าง

ชัดเจน ภาชนะจะอยู่ในอาการล่องลอยเหมือนอยู่ในภวังค์และจดจำเหตุการณ์ในขณะนั้นไม่ได้

แต่อากิโตะเมื่อครู่ที่กำลังอ่านหนังสือโดยไม่เกี่ยวเลยว่าคิวคิจะปรากฏตัวอยู่ และยังร่วมสนทนาอีกด้วย

(หรือก็คือ เป็นอย่างที่คุณคิด หมอนี่ควบคุม ‘เทพमार’ ได้แบบเดียวกับเรา)

บางทีหากคิวคิต้องการ ก็ปรากฏตัวได้อย่างไม่ต้องสงสัย เหมือนกับโทเท็ตสึและคอนตอนของเรา

“ความสัมพันธ์ด้านพลังของนายกับ ‘เทพमार’ กำลังพลิกผันอย่างแน่นอน แต่เจ้าคิวคิเรียกนายว่า ‘หุ่นกระบอกผู้ซื่อสัตย์’ ทำไมนายถึงยอมตกเป็นเบี้ยล่างของคิวคิล่ะ?”

“เพราะอยากเห็น...จุดจบของเผ่าพันธุ์มนุษย์”

หลังยกกาแฟกระป๋องขึ้นชดแค่หนึ่งครั้ง อากิโตะจึงพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายเครื่องจักรอย่างเคย

“ตอนเห็นภาพนั้น ฉันรู้สึกว่าจะเขียนบทเพลงที่พิเศษสุดได้”

“ปะ...บทเพลงอะไร? นายคิดทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์เพื่อเรื่องแบบนั้นหรือเนี่ย?”

“นายที่ไม่เข้าใจศิลปะคงไม่มีวันเข้าใจ การบรรเลงบทเพลงคนตายเพื่ออุทิศให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ นั่นแหละคือความฝันอันสูงสุดของฉัน...ถ้าคิวคิบอกว่าจะช่วยทำให้เกิดสิ่งนั้นขึ้น ฉันก็ยินดีจะเป็นเครื่องมือของเขา”

หมอนี่ต้องการความล้มสลายอย่างนั้นหรือ

Is it tough
being
"a friend"?

ยาก จริงเหรอ? แค่อยากขอเป็น ตัวประกอบ 6

ประพันธ์โดย Yasushi DATE
ภาพประกอบโดย BENIO
แปลโดย แมวน้ำดลาลม

YUJIN CHARA WA TAIHEN DESUKA? volume 6 by Yasushi DATE
© 2016 Yasushi DATE
Illustrations by BENIO
All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai translation rights © 2022 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-230-4

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ไรจน์รัตนวานิชย์

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ
กองบรรณาธิการ ไคบุสุรา เข้มทองใหญ่, นัทธมน ช่วยอ่อน
กราฟิก พลชัย อธิบาชี, อภิสันร์ รสโรตง

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตดา นิตชาติ
พิสูจน์อักษร วนัษพร เขียวขุ่ม
ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ส่วนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609 <http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558 โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใด ๆ
ด้วยการะบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

หมวดนิยายแปล
ชมรม - ไลต์โนเวล

9 786165 832304

ราคา 159 บาท

ISBN : 978-616-583-230-4

YUJIN CHARA WA TAIHEN DESUKA? volume 6 by Yasushi DATE

© 2016 Yasushi DATE

Illustrations by BENIO

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN

through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

 DEXpress

บทที่สามเริ่มต้นจากการป่วยของคุณยูกิมิยะ: แต่ ‘นึกไม่ถึงว่าลาสต์บอสจะแห่มาจ้องตัว
พร้อมกันถึงสองตน...’ ไม่ใช่แค่ทพมารโกคตสึจอมเหนือ แต่ยังต้องรับมือกับทพมารคิวคิ
ผู้ชั่วร้ายอีก ผมกำลังกลุ่มใจไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี แต่ชีวิตประจำวันยังเหมือนเดิม
ฤดูกาลย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง ต้องเตรียมรอรับงานโรงเรียนที่จะมาถึงในไม่ช้า แน่นอนว่าการ
สนับสนุนริวกะกับสี่สาวทพพิทักษ์ที่บอกว่าจะแสดงดนตรีแบบสดๆ ก็เป็นหน้าที่ของผมที่เป็น
เพื่อนสนิทอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เมดคาเฟ่แห่งหญิงที่ให้ริวกะเป็นตัวหลักยังถูกกำหนดให้เป็น
การแสดงของห้อง...? เรื่องราวของงานโรงเรียนในบทที่สามซึ่งความวุ่นวายเรียกหาความ
วุ่นวายจะเปิดฉากขึ้น ณ บัดนี้